

Andreaparrochie Oudjaar 2017

‘Weer is een jaar voorbij. We maken de balans op over het voorbije jaar’. We horen het elk jaar weer. Maar is het jaar wel voorbij? Je zult dit jaar maar iemand hebben verloren van wie je hield, of vers getrouwd zijn, of je kind hebben laten dopen. Dan is het jaar helemaal niet voorbij. En ook als je het geluk, of de pech, hebt dat er in je leven niks veranderd is dit jaar, ook dat werkt door, en ooit komt het op een of andere manier weer te voorschijn. De balans opmaken? Daarvoor is het altijd te vroeg. Wat je vandaag positief vindt, kan morgen een ramp blijken, en wat vandaag een ramp lijkt, kan morgen je redding zijn. Het zeehondje dat denkt te verdrinken als hij de laatste meter van de ijsberg onder zich ziet smelten, ontdekt dat hij is gemaakt om te zwemmen, en hij glijdt door het water dat het een lieve lust is.

Over een paar uurtjes vliegen de gillende keukenmeiden en vuurpijlen ons weer om de oren. Honden, katten, vogels kruipen in een hoekje. Kleine kinderen beginnen te huilen. De ouderen onder ons zijn al dagenlang op hun hoede als ze de straat op gaan. Miljoenen euro’s worden weer over de balk gesmeten. En dan de aanslag op het milieu door al dat vuurwerk. Het nieuwe jaar begint met de scherpe geur van kruid in de lucht.

Waarom doen mensen dat? Waarom steken we vuurwerk af? Dat we duivels en boze geesten verjagen, geloven we al lang niet meer. Nee, we verwelkomen het nieuwe jaar, het nieuwe leven dat er aan komt. We hebben er vertrouwen in, zonder er überhaupt over na te denken. Ja, als we er over zouden nadenken, dan zou het vertrouwen sneller wegsmelten dan ons vuurwerk is afgebrand. Maar zonder na te denken hebben we een onstuitbaar vertrouwen in het nieuwe jaar. En we vieren het, we vieren dat we leven. We leven gráág. En dat zullen we met zijn allen weten. Dat ons horen en zien vergaat.

Mensen zeggen soms: ‘Gelukkig, weer een jaar erbij’. ‘Gelukt, het was een goed jaar, een geslaagd jaar, een gelukt jaar. Geen ernstige ziekte, nog steeds een baan, de kinderen doen het goed op school’. We zijn er dankbaar voor. We weten dat het leven precair is, kwetsbaar. Weer een jaar op de teller erbij. Je hoort de zucht van verlichting. Het wordt ingegeven door zorg en angst, door de verwachting dat het wel eens mis kan gaan. We houden rekening met het ergste. We tellen er eigenlijk geen jaar bij maar strepen er een af op de lijst van jaren die ons fataal zouden kunnen worden. Kleingelovig zijn we soms. Wat meer vreugde en vertrouwen, wat meer vuurwerk zou ons goed doen.

Voor ieder van ons had het afgelopen jaar iets anders in petto. We zullen het er mee moeten doen. Er zit niks anders op. Dat is zo in het klein. Maar ook in het groot. De ellende was in 2017 net zo groot als in het jaar daarvoor. Met hier en daar wat lichtpuntjes, misschien. Maar 2017 was ook het jaar waarin mensen elkaar hebben geholpen en gesteund. Waarin mensen elkaar hebben gezocht en gevonden. Waarin mensen elkaar hebben ontmoet. Morgen is wereldvrede dag, en de paus zendt bij die gelegenheid een vredeboodschap de wereld in. Over mensen op drift. 250 miljoen migranten telt de wereld, 25 miljoen vluchtelingen. De meesten hebben met pijn in het hart huis en haard, familie en vrienden verlaten. Een ontworteling die pijn doet en het leven ontwricht. Een heel klein deel van die mensen vraagt een plek bij ons. De paus schrijft: ‘Ik nodig u uit naar de 250 miljoen

migranten met een blik vol vertrouwen te kijken, hen te zien als een uitdaging om een toekomst van vrede te bouwen'.

Met een zorgelijk gezicht de balans opmaken van een jaar dat niet voorbij is, helpt niet verder. Een vuurwerk van vreugde over het leven en vertrouwen in de toekomst, daar hebben we meer aan. Dat de vonken er in 2018 vanaf mogen spatten, dat wens ik mij en u toe.